

ANTON MEDVED:

NA ČELESNIKU.

Na čelesniku samevam,
z roko si podpiram čelo,
kri otrplo si ogrevam —:
grenko, smrt, je tvoje želo!

Miren domek sem si zidal
v gorsko to prijazno selo,
cesar sam bi me zavidal —:
grenko, smrt, je tvoje želo!

Zdaj so dnevi mi sešteti,
pešata mi duh in tělo ...
Ah, lepó je le živeti —:
grenko, smrt, je tvoje želo!

*

Kaj še hočeš na tem sveti?
Dej, povedi, duša moja!
Ali hočeš še trpeti,
ali si želiš pokoja?

Ali nimaš upov dosti,
ali ne dovolj spominov?
Kaj so zate rajske gosti,
kje je zate kraj trpinov?

Rajske gosti naj ti bodo
vrelec iz spomina kupe,
da trpinom si usodo
lajšal in jim dvigal upe.

*

Moj dragi, rajni ded,
treh svetih Kraljev dan
minilo let je petdeset,
odkar zapustil si ta svet.

Zdaj tudi jaz sem ded.
Ni preminil en dan,
da ne bi mislil odsihdob
na tvoj in svoj gotovi grob.

Zakaj li, mili ded.
želimo marsikaj,
da bi prišlo nad nas popred,
le smrt priplazi se prevred? —

*

Bled sem in nedolžen sivček,
kraj moj ljubi je zapeček,
moj tovariš drobni vivček,
vnuk mi je najdražji deček.

Zunaj ivje se osipa
z drevja in grmov na vrti,
veje klanja stara lipa,
vse počiva v tihi smrti.

Mali Tinek, pojdi k meni,
nič ne sili vun iz hiše,
okna trdo mi zakleni,
malo vetra noter piše.

Živo sije tvoje očko,
kakor oglje razplamtelo.
Daj mi svojo mehko ročko
in poljubi mojo velo.

Kadar zimi pomlad topla
spet postavi se po robu,
prosto bova zunaj sopla,
ali pa bom — ležal v grobu.

Ali pa na božji njivi
spal pod črno bom odejo,
ko v doleh na vsaki grivi
jagelci ti zacvetejo.

Tinek mali, kaj se jočeš?
Kaj tesneje se objemlje
tvoja ročka me —? Kaj hočeš:
Pot bom šel vesoljne zemlje.

